

ת"פ 47464/03/18 - מדינת ישראל נגד דפוס אומן נהריה בע"מ, חיים אוחיון, רן אוחיון

בית דין אזורי לעבודה בחיפה

ת"פ 47464-03-18

17 נובמבר 2019

בפני: כב' השופטת דניה דרורי

המאשימה:

מדינת ישראל
ע"י ב"כ: עו"ד ישראל שניידרמן

-

הנאשמים:

1. דפוס אומן נהריה בע"מ
2. חיים אוחיון
3. רן אוחיון
ע"י ב"כ: עו"ד רן סתיו

החלטה

(בקשת הנאשמים לביטול כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק)

1. כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות על פי חוק העסקת עובדים על ידי קבלן כוח אדם, התשנ"ו-1996 (להלן - **חוק העסקת עובדים**).

על-פי הנטען בכתב האישום, הנאשמת 1, התקשרה בהסכם לקבלת שירותי ניקיון מעוסק בשם סופר קלין שירותי ניקיון (להלן - **הקבלן**), וזאת על אף שהקבלן לא החזיק ברישיון כנדרש בחוק העסקת עובדים. במעשה זה ביצעה, על-פי הנטען, עבירה על האיסור להתקשר ולקבל שירות ממנו שאינו מחזיק ברישיון לשמש כקבלן שירות, עבירות לפי סעיפים 10ב(1)א ו-20(ד) לחוק העסקת עובדים.

אשר לנאשמים 2 ו-3 נטען כי אלה שימשו כבעלים, נושאי משרה או מנהלים פעילים בנאשמת 1, לא פיקחו ולא עשו כל שניתן היה על מנת למנוע את ביצוע העבירה.

2. הנאשמים עתרו לביטול כתב האישום בטענה של אכיפה בררנית.

הנאשמים טענו כי הגשת כתב אישום כנגדם מקום בו לא ננקטים הליכים כנגד גורמים אחרים שאף הם קיבלו שירותי מידי הקבלן - היא משום אכיפה בררנית. בבקשתם, כאמור בפרוטוקול הדיון מיום 22.9.19, ציינו

עמוד 1

הנאשמים את העוסקים הבאים ככאלה שקיבלו שירות מידי הקבלן: רשף גרף, חברת סורקם (פרו: 6; ש: 20).

בתגובתם מיום 14.11.19 הוסיפו הנאשמים וטענו שעל פי חומר החקירה שהועבר לעיונם הקבלן הודה במתן שירותי ניקיון לחברות נוספות: חוצות רגבה בע"מ ורגבה נכסים (1992) בע"מ, ונראה כי כנגד חברות אלה לא הוגש כתב אישום.

3. המאשימה טענה בתשובה שלא התקיימו התנאים לביטול כתב האישום מחמת אכיפה בררנית.

בתשובתה מיום 5.11.19 המאשימה ציינה שכנגד הקבלן הוגש כתב אישום (ת"פ (עבודה חי') 62787-10-18). אשר לשמות העוסקים שנזכרו בבקשה (רשף גרף וסורקם), נטען שאלה "לא מוכרים למאשימה" (סע' 21 לתגובת המאשימה מיום 5.11.19). בתשובתה המשלימה מיום 14.11.19 טענה המאשימה שכנגד לקוחה נוספת של הקבלן, חוצות רגבה, הוגש כתב אישום (במסגרת ת"פ 12021-07-18), וזה הסתיים בהסדר מותנה.

המאשימה טענה שאי הגשת כתב אישום כנגד צדדים שלישיים כלשהם אינה מבססת טענת אכיפה בררנית, שכן ההחלטה אם להגיש כתב אישום מבוססת על מארג ראיתי בתיק ובהתחשב במבחן ה"סיכוי הסביר להרשעה".

4. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, מצאתי שדין הבקשה להידחות.

טענה של אכיפה בררנית נחשבת לאחד הביטויים של טענת ה"הגנה מן הצדק" המעוגנת בהוראת סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982, הקובע את סמכותו של בית המשפט להורות על ביטול כתב האישום מקום בו **"הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית"**.

כאכיפה בררנית תיחשב "אכיפת הדין נגד אדם אחד והימנעות מאכיפתו נגד אחרים - כאשר מדובר במקרים דומים". אכיפה בררנית יכולה לבוא לידי ביטוי באחד מהאופנים הבאים: החלטה להעמיד לדין רק חלק מהמעורבים בפרשה מסוימת, או - החלטה להעמיד לדין בשעה שבפרשות דומות לא הוגשו כתבי אישום, נסיבות שהמשותף להן הוא ש"סמכות האכיפה הופעלה נגד אחד ולא נגד אחרים, ללא כל טעם טוב להבחנה ביניהם" (ע"פ 6328/12 **מדינת ישראל נ' פולדי פרץ ואח'** (10.9.13), להלן - **עניין פרץ**).

כדי להוכיח טענה של אכיפה בררנית, לא די להוכיח אכיפה חלקית ולהראות שבפרשות אחרות לא העמידו לדין. אכיפה חלקית, מקום בו היא עומדת בכללי הסבירות שבמשפט המינהלי, נעשית למטרה כשרה ומונעת משיקולים ענייניים - לא תיחשב כאכיפה בררנית. אכיפה חלקית עלולה להיות בגדר אכיפה בררנית ופסולה באותם המקרים שבהם ימצא שהיא פוגעת בשוויון ומבדילה לצורך האכיפה בין אנשים שונים או מצבים שונים על יסוד שיקולים זרים או שרירותיים, או כאשר מדובר באפליה משמעותית גם אם זו אינה מכוונת, או מקום בו הופעל שיקול דעת פגום של רשויות התביעה שלא שקלו את השיקולים הרלוונטיים (בג"ץ 6396/96 **זקין נ' ראש-עיריית באר-שבע**, פ"ד נג(3) 289, 304-305 (1999);

עניין פרץ).

הנטל להוכחות הטענה לאכיפה בררנית, ולסתירת חזקת התקינות המינהלית של הרשות המפקדת על הגשת כתבי האישום - מוטל על הנאשם.

בנסיבות המקרה כאן לא עלה בידי הנאשמים להראות שהמאשימה פעלה שלא כדין באופן המצדיק את ביטול כתב האישום. הנאשמים לא הראו שהמאשימה ערכה הבחנה אסורה בין עוסקים שונים שנהנו משירותי הקבלן.

כאמור, אשר לעוסק שנזכר בחומר החקירה שצורף לתגובת הנאשמים - חוצות רגבה - הוגש כנגדו כתב אישום. בנוגע לעוסקים ששמותיהם נזכרו בדיון, לא נמסרו פרטים מזהים מלאים, ואין בשלב זה בסיס ראייתי בנוגע לקיומם של נתונים רלוונטיים שהם זהים לאלה של הנאשמים כאן. בהיעדר תשתית ראייתית, אין בטענות הכלליות בנוגע לאותם עוסקים כדי לערער את חזקת תקינות המעשה המינהלית.

מהאמור לעיל עולה שהטענה בדבר אכיפה בררנית לא הוכחה, לא הוכח שבאכיפה בעניינם הופלו הנאשמים כאן באופן משמעותי בהשוואה למקרים אחרים או דומים, או כי בבסיס ההחלטה להגיד כנגדם כתב אישום עומדים שיקולים פסולים או בלתי סבירים.

על יסוד האמור - הבקשה נדחית.

5. דיון הוכחות יתקיים ביום 8.6.20 בשעה 11:00.

על הנאשמים 2 ו-3 להתייצב לדיון, שאם לא כן ניתן יהיה לדון בהיעדרם.

בדיון זה יחקרו כל העדים, והצדדים יסכמו טענותיהם בעל-פה.

ככל שהנאשמים מבקשים לזמן עד באמצעות בית הדין, יגישו בקשה מתאימה לבית הדין וזאת עד 45 ימים לפני המועד שנקבע לדיון.

6. עד 60 ימים לפני המועד שנקבע לדיון, תגיש המאשימה עותק מהמוצגים בכתב שבכוונתה להגיש בדיון ההוכחות. אם בין המוצגים יש מסמכים הכתובים בכתב יד, המאשימה תצרף עותק מוקלד של המסמכים.

יובהר שהמסמכים בתיק המוצגים לא יהוו ראיות בתיק, וכי הראיות יוגשו בדיון, בכפוף לטענות הצדדים.

עותק מתיק המוצגים יומצא במקביל לב"כ הנאשמים.

ניתנה היום, י"ט חשוון תש"פ, (17 נובמבר 2019), בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.

עמוד 3

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©